

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΠΙΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλευθέρου ἀνάγνωσμά δι' ἑξα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΟΤΕΑ

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Ἑπτὰ δραχμαὶ 100. Ἐξωτερικῶν δραχ. 55. Τρίμηνη δραχ. 50.

ἘΣΩΤΕΡΙΚΟΥ : Αἰγύπτου γρόσια διασημ. 50, Ἀμερικῆς δολάρια 3. — Ἀγγλίας καὶ ἑλλεν ἐν γένει τῶν ἑλλεν Κρατῶν σελίνια 10.
Ἐξῆρνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1878

ΙΩΡΤΙΝΗΣ - ΕΚΑΘΤΗΣ - ΜΙΕΥΒΙΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰκοδόμησε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Ἐρριπίδου ἀριθ. 42, παρὰ τὸ Βασιλειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 44ος

Ἀθήναι, 22 Μαΐου 1937

Ἔτος 56ον.—Ἀριθ. 26

ΠΡΟΣ ΤΑ ΑΣΤΡΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ὑπὸ ΑLEXANDRE ALANOF
καὶ JACQUES CHRISTIAND

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Οἱ τρεῖς ἀστροναῦτες καθὼς βαδίζουν αἰσθάνονται ἐξαιρετικὰ ἐλαφρὸν τὸν ἑαυτὸ τους καὶ μποροῦν νὰ κάνουν πηδῶδες πελώριους χωρὶς καμμιὰ δυσκολία καὶ χωρὶς νὰ πάρουν φόρα. Κι' αὐτὸ ἐπειδὴ ἡ πυκνότης τοῦ Ἄρη εἶναι πολὺ μικρότερη ἀπ' ἃ, τι τῆς Γῆς καὶ γι' αὐτὸ τὸ λόγο καὶ ἡ ἔλξη εἶναι τρεῖς φορές λιγώτερη.

Ὁ Βαρνάβας εἶναι χαρούμενος σὰν μικρὸ παιδί καὶ ἀδιάκοπα χοροπηδαεὶ σὰν κατσικάκι. Χορεύει, κάνει τούμπες πηδαεὶ πάνω ἀπὸ τὰ ποταμάκια, τρέχει καὶ τοῦ φαίνεται πὼς πετάει.

Ἐξαφνα ὁμοῦ στέκεται μονομιὰς γεμάτος ἐκπληξῆ καὶ τρόμο. Βάζει μιὰ φωνή :

— Ἄχ! Βοήθεια! Νάτους!

Ἀντίκρισε δυὸ κατοίκους τοῦ πλανήτη. Καθὼς εἶχε περάσει τοὺς ἄλλους τρέχοντας καὶ εἶχε ἀνεβαί πρῶτος ἐπάνω σ' ἕνα μικρὸ ὕψωμα, βλέπει ἀπὸ πάνω τοὺς δυὸ κατοίκους, ἐνῶ ὁ Ἐρρίκος καὶ ὁ Ἄνδρέας δὲν τοὺς ἔχουν πάρει ἀκόμη εἰδήση.

Κατεβαίνει τρέχοντας πρὸς τὸ μέρος τους, κατάχλωμος καὶ καταταραγμένος.

— Εἶναι φρικτοί! λέει.

— Σὲ εἶδαν;

— Δὲν φαντάζομαι.

— Πρέπει νὰ φανοῦμε πολὺ προσεκτικοί. Πέσετε πρηνῆδόν.

Σὰν δὲ εἶχαν ὕ' ἀντιματωπίσου μιὰ ἀπρόοπτη ἐπίθεση οἱ τρεῖς ἄνδρες πέφτουν χάμω μπρούμυτα καὶ ἀρχίζουν νὰ ἔρπουν ἀνάμεσα στὰ ψηλά χόρτα πρὸς τοὺς κρόδου ἐντελῶς. Ἔτσι, προχωρώντας μὲ τὴν κοιλία φθάνουν ὡς ἐπάνω στὸ ὕψωμα. Καὶ ἐκεῖ βλέπουν ὅτι ὁ Βαρνάβας δὲν εἶχε γελαστῆ κι' οὕτως τοὺς εἶχε γελάσει. Δυὸ πλάσματα ζωντανά,

νά, μιὰ καὶ κουνιούνται, βρίσκονται ἐκεῖ, σὲ τριάντα βήματα ἀπόσταση.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

Τί μικρὸς σοὺ εἶναι ὁ κόσμος!

— Αὐτὸ εἶναι ἀπίστευτο! φώναξε ὁ Ἄνδρέας.

Ὅσο γιὰ τὸν Ἐρρίκο καὶ γιὰ τὸν

«Οἱ δύο Ἄρειοι μοιάζουν μὲ ἄνθρωπους, καὶ μάλιστα ὁ ἕνας μὲ ἄνδρα καὶ ἡ ἄλλη μὲ γυναῖκα» (Σελ. 217, στ. γ')

Βαρνάβα, αὐτοὶ εἶχαν μείνει ἀφανοὶ ἀπὸ τὴν ἐκπληξή τους.

Οἱ δύο Ἄρειοι δὲν εἶχαν οὔτε ράμφος πουλιοῦ, οὔτε κέρατα βουδίου, οὔτε προβοσκίδα, οὔτε καμπούρα, οὔτε φτερά. Δὲν εἶχαν οὔτε πλωτήρες, οὔτε ρόδες, οὔτε ἔλικες. Τὰ μάτια τους ἦταν δια-βλα δυὸ τοποθετημένα συμμετρικὰ ἀπὸ τὴν μιὰ καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη μεριά τῆς μύτης. Ἀπὸ τοὺς ὤμους τους ἦταν φυτρωμένα δυὸ χέρια πρὸς καταλήγουσαν σὲ πέντε δάχτυλα τὸ καθένα. Καὶ στηριζόνταν σὲ δυὸ πόδια ὁ καθένας τους.

Σὲ ἑλὰ τους, καὶ οἱ σὲ γενικότητες

καὶ οἱ σὲ λεπτομέρειες ἐμοιάζαν μὲ ἄνθρωπους καὶ μάλιστα ὁ ἕνας μὲ ἄνδρα καὶ ὁ ἄλλος μὲ γυναῖκα. Γιατὶ ὁ ἕνας τους εἶχε μιὰ μακριὰ κατάλευκη γενειάδα, ἦταν ντυμένος μὲ μιὰ μαύρη βελάδα καὶ μὲ παντελόνι ριγωτό. Ἡ ἄλλη ἦταν ντυμένη μ' ἕνα φόρεμα, σκαπασμένο ἔμως ὡς τὴ μέση μὲ μιὰ μπέρτα καμωμένη ἀπὸ χόρτα καὶ εἶχε μαλλιά ὀλόξανθα πλεγμένα σὲ κοτσίδες πρὸ σταύρωσαν στὸ κεφάλι τῆς.

Ὁ Ἐρρίκος σηκώθηκε ὀρθὸς καὶ

ἄπλωσε τὰ ἄδεια χέρια του γιὰ νὰ δείξῃ πὼς δὲν εἶχε ἐπιθετικούς σκοπούς.

Μόλις τὸν εἶδαν οἱ δύο Ἄρειοι ἔπαψαν νὰ προχωροῦν πρὸς τὸ μέρος τους καὶ στάθηκαν μιλώντας μεταξύ τους.

— Θάπρεπε ἴσως νὰ σηκώσομε ἀσπρη σημαία, εἶπε ὁ Βαρνάβας. Τὸ μαντήλι μου εἶναι γαλάζιο, μὰ νὰ σὰς δώσω τὸ πουκάμισό μου.

Ὡστόσο οἱ Ἄρειοι φάνηκαν σὰν νὰ εἶχαν καταλάβει τὴ χειρονομία τοῦ Ἐρρίκου. Γιατὶ τὴ μιμήθηκαν σὲ λίγο καὶ αὐτοί.

— Φαίνεται ότι δεν μας φοβούνται και τόσο πολύ, είπε ο Έρρικος. Έμπρός λοιπόν, έρθοι και οι δύο σας.

Πρώτος βράχουσε ο Ανδρέας και ύστερα ο Βαρνάβας. Ο Βαρνάβας έσφιξε σπασμωδικά τη λαβή από το περιστροφείο του. Οι δύο "Αρειοί, απόλυτα ήρεμοι, τους κοιτάζαν που δρθώνονταν ένας-ένας μπρός τους, σαν να περίμεναν να ιδούν και πολλούς άλλους ακόμη. "Όταν είδαν πως για την ώρα τούλάχιστον οι επιδρομείς δεν ήταν παρά τρεις μονάχα, άρχισαν να κάνουν διάφορες χειρονομίες συζητώντας ζωηρά μεταξύ τους.

— Έχει γούστο, είπε ο Ανδρέας στον Έρρικο, οι άλλοι να έστειλαν τὸ γέρο και τὰ κορίτσια γι' αναγνώριση και τώρα να έτοιμάζονται να έρθουν έλοι κατά δω για να μάς σφάζουν. Πρέπει να τους δώσουμε με κάποιον τρόπο να καταλάβουν ότι είμαστε άοπλοι και άκινδυνοι.

— Ναι, με πώς; έκανε ο Έρρικός, αφού δεν μπορούμε να συνεννοηθούμε μαζί τους.

— Έξαφνα ο Βαρνάβας είχε μια φαεινή ιδέα. Θυμήθηκε τὰ παλιά του χρόνια, τὸν πόλεμο και τὴ μέθοδο που χρησιμοποιούσαν οι στρατιώτες από τ' αντίπαλα στρατόπεδα όταν ήθελαν να έρθουν σε κάποια συνενόηση με τους αντίκρουούς την ώρα που σταματούσε το τουφεκίδι.

Σήκωσε λοιπόν τὰ χέρια του και προχώρησε φωνάζοντας:

— Καμαράντ! Καμαράντ!

"Ω θαύμα! Το κορίτσι από αντίκρου προχώρησε κι εκείνο λέγοντας:

— Sprechen die Deutsch?

— Τι λέει; έκανε έντρομος ο Βαρνάβας.

— Μας ρωτάει αν μιλούμε γερμανικά, είπε ο Ανδρέας. Άλλα που διάβολο τὰ ξμαθε αὐτὴ ἐδῶ ἐπάνω; Τέλος πάντων, Έρρικο, σε παρακαλώ, εἰς πὸν ξέρεις τὰ γερμανικά καλύτερα από μένα μίλησέ της και πές της ότι δεν έχουμε κακούς σκοπούς.

Ο Έρρικός προχώρησε λιγάκι και εξήγησε φωναχτά στή νέα ότι και αὐτὸς και οι σύντροφοί του είχαν τις πιο ειρηνικές διαθέσεις.

Η νεαρή "Αρεία χαμογέλασε κι ύστερα γύρισε και μετέφρασε στον γέρο τὰ λόγια τοῦ Έρρικού. Κάτι της είπε φαίνεται εκείνος και τότε αὐτὴ έγύρισε πάλι πρὸς τὸν Έρρικο και τοῦ φώναξε:

— Πέσατε με τη βολίδα; Χθές το βράδυ είδαμε τη λάμψη και σήμερα το πρωί ξεκινήσαμε να έρθουμε να σας συναντήσουμε.

Μιλούσε τὰ γερμανικά χωρίς λάθος, αλλά με ξενική προφορά. "Ίδιος της

λέξη βολίδα δυσκολεύθηκε πολύ να την προσφέρει και την έκανε σχεδόν άγνωριστη.

— Ναι, απάντησε ο Έρρικός, ερχόμαστε από τη Γη. Το ταξίδι μας κράτησε σαρανταοκτώ ώρες και κάτι. Σας φέρνομε τὸν χαιρετισμὸ τοῦ πλανήτη μας.

— Έρθατε σε άσχημη εποχή, είπε η νέα. Τώρα είναι χειμώνας και κανείς πολύ κρύο.

— Εγώρισε για να πη κάτι στον γέρο που καθώς φαίνεται είχε κουρασθή και είχε καθήσει χάρω, κι εκείνος της απάντησε μιλώντας ζωηρά και γρήγορα. Μέσα στη μέση της έμιλλιας του όμως τον έπιασε βήχας δυνατός και φτέρνισμα άκράτητο, τόσο που έγινε κατακόκκινος και τὰ μάτια του γέμισαν δάκρυα.

— Ο father, look, and see in what a state you are (*) έκανε η νέα με μεγάλη στενοχώρια και σήκωσε τὸν γέρο από και που καθόταν και τοῦ τύλιξε ένα κερκόλι στο λαιμό.

(*) Ακολουθεί ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

ΑΠΟ ΣΤΟΜΑ ΣΕ ΣΤΟΜΑ

ΨΩΜΑΣ

Κάποτε χήρεψε μια φτωχή γυναίκα που θά ήταν παντέρμη στον κόσμο, αν δεν είχε και το όρφανό μοναχοπαίδι της.

Για να το ανατρέψει και να ζήσει κι εκείνη όπως, όπως, αναγκάστηκε να ξενοφώνη στον άργαλειό της, στημένο σε μια άκρη του καλυδωσπιού της.

Θέλοντας να μη της λείψη ποτέ η δουλειά, δέχτηκε από τον έμπορο που της έδινε το στημόνι και το ύφάδι για να τοῦ κόνη λευκά πανιά, δίμυτα και άλλα ζάδες, να πληρώνεται ύφαντικά για κάθε πήχυ μια πεντάρα. Με όλο που δούλευε ξεθωτικά στον άργαλειό πότε οκτώ και πότε δέκα ώρες, τὸ μέρνυχτο, δεν μπορούσε να γοράση τίποτε άλλο, από ένα οκαδιάρικο ψωμί την ημέρα που είχε τότε, μόνο ακράντα λεπτά.

Αὐτὸ, δίχως προσφάτι τῶτρωγε με τὸ παιδί της, βρέχοντάς το κρυφά με τὰ πικραμένα δάκρυά της.

(*) Ὁ πατέρα, κοιτάξε σε τί κατάσταση βρίσκεσαι!

Σημείωση:—Αὐτὸν καιρὸ μπορεί κανείς να θυμώσει τὸν "Αρη ο' δλη του τη μεγαλοπρέπεια. Γιατί βρίσκεται—πράγμα που σπάνια συμβαίνει—στη μικρότερη του άποσταση, από τη Γη, δηλαδή κατά 17,000,000 χιλιομέτρα, λιγότερο απ' όσο απέχει δὴν βρισκείται στή μεγαλύτερη. Το βράδυ, από τὴν Ἔρρα φέρνεται πρὸς τὰ νοτιοανατολικά: περιέρχεται, μεγάλος, λαμπρὸς και κατακόκκινος.—Δ. Τ. Π.

Φαί δοκιμάζανε οι δύο τους, κάπου; κάπου ήταν μερικοί ψυχοποιοί γειτόνοι, ξέροντας την φτώχεια της, της έστελναν λίγα, καθώς και κανένα άποφορι για τὸ παιδί της.

Τὸ όρφανέμο σαν έγεινε εφτά χρονών και τῶθαλε η μάνα του στο σχολείο να μάθη λίγα γράμματα, έδειξε τόση επιμέλεια που κέρδισε την συμπάθεια τοῦ δασκάλου του.

Με καιρὸ που ρώτησε ο δάσκαλος τὰ παιδιὰ τί ήθελαν να γίνουν σαν θὰ μεγάλωναν και ήρθε η σειρά τοῦ μικροῦ όρφανου να απαντήσει, είπε με πόθο και λαχτήρα που καθρεφτίζονταν στα μάτια του.

— Εγὼ θέλω να γίνω ψωμάς.

— Για να τρώς πολύ ψωμί; Τὸν ξαναρώτησε χαμογελώντας ο δάσκαλος.

— Όχι, κύρ δάσκαλε, τὸ θέλω, για να μπορῶ να πηγαίνω κάθε πρωί στη μαννούλα μου ένα καρβέλι, να τὸ τρώη μόνη της δάκερο, που τόσα χρόνια τὸ στερήθηκε μοιράζοντάς το με μένα.

Ο δάσκαλος συγκινήθηκε με τὰ καρδιακά λόγια τοῦ μαθητῆ του και σαν τελείωσε τὸ μάθημα τὸ είπε στον δήμαρχο τοῦ τόπου τους. Ο δήμαρχος πάλι έβγαλε μια όποτροφία τοῦ όρφανου από τριάντα δραχμές τὸν μήνα.

Μέκειςτες εξακολούθησε να σπουδάζει ο μικρός και να έχουν στο σπίτι τους έκτος από τὸ ψωμί προσφάτι.

Έτσι, έβραθεύθηκε η αγάπη τοῦ παιδιου στή μάνα, που τόσο συγκινητικά τὴ φανέρωσε στον δάσκαλό του.

ΠΑΝ ΔΗΜ. ΣΕΦ.

ΟΝΕΙΡΑ...

— Έλα, Ύπνος, από την Πόλι. Κι' άποκοίμα μου την κόρη...

Κι' ήρθε ο Ύπνος απ' την Πόλι Κι' άποκοίμασε την κόρη! Στις φτερούγες του την παίρνει Σ' άλλους τόπους την φέρνει Φωτεινούς, γαληνεμένους, Δροσολούλουδα σπαρμένους. Κι' είπε ο Ύπνος στην παιδούλα: — Ζωντανή τους άδελφούλα, Κόψε με τὰ δύο σου χέρια, Γέμισε μ' αυτὰ πανέγια». Τόσο πληθος την τρομάζει

— Κι' η κολλη έδωχία κουράζει.— Να γεμίση αυτὴ πανέρι;... Αιλιό σήκωσε τὸ χέρι Κάποιον γιασέρη να κόψη Με την άσπη, άβρη του όφη. Μά σαν έφθασε σιμά του Κι' άγγιξε τὰ πέταλά του, Φεύγει ο Ύπνος... για την Πόλι Και με μιάς ευπνάνει η κόρη! Στὰ κρινώλεσκά της χέρια Ούτε άγνη, ούτε πανέρια...

— Ατελής; γιατί; — Γιατί τοῦ λείπει «σάκχαρον». Έχει βέβαια, όπως έχουν όλα τὰ φρούτα, αλλά όχι αρκετό. Κι' είναι αδύνατο να φαγηθῆ μ' ευχαρίστηση έτσι. Στο πιάτο με τις λυωμένες φρούλες πρέπει να ρίξῃς ζάχαρη, κι' ακόμα γλυκό κρασί, η κονιάκ, η σαμπάνια... Τάλλα φρούτα, για να

ΤΟΥΛΑ ΠΑΠΑΚΡΟΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΦΡΑΟΥΛΕΣ

Άγαπητοί μου,

ΜΟΛΙΣ ένας μήνας είναι που φάνηκαν στην αγορά μας οι πρώτες φρούλες. Θα βαστάξουν ακόμα ένα; Τὰ όρατα πράγματα βαστούν τόσο λίγο!

Κι' από τὰ όραιότερα είναι βέβαια κι' οι φρούλες. Αναγαλλιέει η ψυχή μου κάθε άνοιξη, όταν με πρωτοχτυπά από μακριά η γλυκειά μυρωδιά τους, που με καμμά αλλη δεν μοιάζει, και πλησιάζοντας, βλέπω στο γορτανό μανάδικο καλάθικια γεμάτα απ' αυτὲς τις άβρες και δροσερές, μπαλιτσες με τὸ χλωμό, τὸ οδυμένο, τὸ ευγενικό ρόδινο χρώμα. Και θυμολμαι τότε τὰ κούμαρα, την άλλη μου χαρά, τὴ φθινοπωριάτικη. Άλλά μ' έλη την όμοιότητα, τί διαφορά από τὸ κούμαρο ως τὴ φρούλα!

Εκείνο, με τὸ ζωηρὸ κόκκινο χρώμα του και τὴν τραχειά του πέτακα, μοιάζει με κοκκινομάγουλη και σκληροραγωγημένη χωριατοπούλα η φρούλα με τὴ χλωμή της όψη, θυμίζει μίαν άβρη, λεπτή, αδύναμη πριγκιπέσσα, που τὰ μάγουλά της μόλις ροδίζουν από μακρινή αυτάγεια πορφύρας, σαν έκελνη που βλέπουμε τὴν άγνή και τὸ βράδυ στον όρίζοντα, πολλήν ώρα πριν βγη η άφου δύση ο ήλιος. Κι' οι δύο όμως είναι τὸ ίδιο όμορφες, καθεμιά με τὴν όμορφιά της.

Μιά απ' αυτὲς τις ήμέρες, περνούσα μ' ένα φίλο μου από τὰ Χαυτεία. Τὰ μάγαλα έχει «έθωδιμοπωλεία», που είναι και όπωροπωλεία, και άνοθοπωλεία, και λίγο απ' όλα, ήταν γεμάτα φρούλες, που η μυρωδιά τους κυριαρχούσε, νικώντας και τὴ μυρωδιά τῶν άνοιξιάτικων λουλουδιών. Στάθηνκα μιά στιγμή να τις θαυμάσω. Κι' ο φίλος μου με ρώτησε:

— Σάρεσουν οι φρούλες; — Δεν πιστεύω να υπάρχη άνθρωπος που να μὴν τοῦ άρεσουν, τοῦ άποκρίθηκα.

— Ναι, μου είπε, όρατο φρούτο. Σχήμα, χρώμα, σύσταση, μυρωδιά. Άλλ' ατελής.

Τὸν κοιτάξα; — Ατελής; γιατί; — Γιατί τοῦ λείπει «σάκχαρον».

— Εχει βέβαια, όπως έχουν όλα τὰ φρούτα, αλλά όχι αρκετό. Κι' είναι αδύνατο να φαγηθῆ μ' ευχαρίστηση έτσι. Στο πιάτο με τις λυωμένες φρούλες πρέπει να ρίξῃς ζάχαρη, κι' ακόμα γλυκό κρασί, η κονιάκ, η σαμπάνια... Τάλλα φρούτα, για να

τὰ φας, αρκεί να τὰ πλύνης και να τὰ ξεφλουδίσης. Πολλά μάλιστα δεν θέλουν ούτε ξεφλούδισμα. Και τὰ κούμαρα ούτε καν πλύσιμο! Για να φας όμως φρούλες είναι δάκερη ιστορία. Θα τους άποσπάσης πρώτα τὸ κοτσάνι, που καμμά φορά δεν είναι καθόλου εύκολο! έπειτα θα τις πλύνης πολλά νερά, γιατί γίνονται σε χαμηλούς θάμνους—χ α μ α ι κ έ ρ α σ α β λ έ π ε ι ς —κι' είναι γεμάτες χάρω; κι' έπειτα πρέπει να χης τουλάχιστο ζάχαρη για να τις πασπαλίσῃς. Δεν είναι άτέλεια αὐτὸ για ένα φρούτο, να μὴν τρώγεται παρά με τόση προετοιμασία;

Τὸ παραδέχθηκα. Μέσα στα τόσα

Κι' όχι μόνο να κόβουν τὰ φτερά τους άρχισαν τὰ πουλιά, παρά και να τὰ καταρώνουν, να τὰ γυαλίζουν, να τὰ βάφουν, ακόμα και τὰ νύχια τους, και τις μύτες τους. Τί μανία με τὴ μόδα! Σε μιά δεξίωση που έκαμε η Χίνα, όλοι παρουσιάσθηκαν μεταμορφωμένοι, άγνωριστα σχεδόν σαν τὸν Άσπρομάλλη. Κι' αὐτὸς ακόμα ο Πασάς είχε πρσαινίσει δύο φτερά τῆς ούρας του, με μιογιά που τὴ βοήκε κατά τὴν αὐτοθήκη —περίσσευμα από τὴ μιογιά που είχαν βάψει τὴν καγγελοπούρα!

Κι' ό πατέρας του θυμωσε πολύ και τὸν έσπασε στο ξύλο. Άλλά τὸ καιρὸ αυτὸ είχε και τὸ καλό του, και σπουδαίο μάλιστα: Ο νοικοκύρης τοῦ σπιτιου, που ήθελε να σφάξη ένα κοτόπουλο κι' είχε ματιώσει τὸν Μυταράκη, άμα τὸν είδε με κομμένα φτερά, τοῦ φάνηκε τόσο αδύνατος, που τὸν άφησε... να παχύνῃ. Κι' έτσι τὸ τρελλὸ κοτόπουλο, για να κάνῃ τὴ μόδα, γλύτωσε τὸ φεθρο.

(*) Ακολουθεί

προτερημάτά της, η φρούλα έχει και πολλά ελαττώματα. Ίσως—σολογισθηκα—τὰ ελαττώματα, τὰ μειονεκτήματα, που μπορεί να έχουν κι' οι χλωμές πριγκιπέσες μπροστά στις εύρωστες και ροδομάγουλες χωριατοπούλες. Υπάρχει όμως ανώτερη «άμβροσία» από τὴν καθαρισμένη, τὴν καλοπλεγμένη και πασπαλισμένη με ζάχαρη φρούλα; Συγκρίνεται τότε με τίποτα η γλυκειά κι' ευωδιασμένη της γεύση; Και δίνει τέτοια άπόλαυση κανέν' από τὰ εύκολα, τὰ «έτοιμα» φρούτα; Κι' ἐδῶ πάλι μπορεί κανείς να θυμηθῆ πως... τὰ κ α λὰ κ ό π ο ι ς κ τ ῶ ν τ α ι.

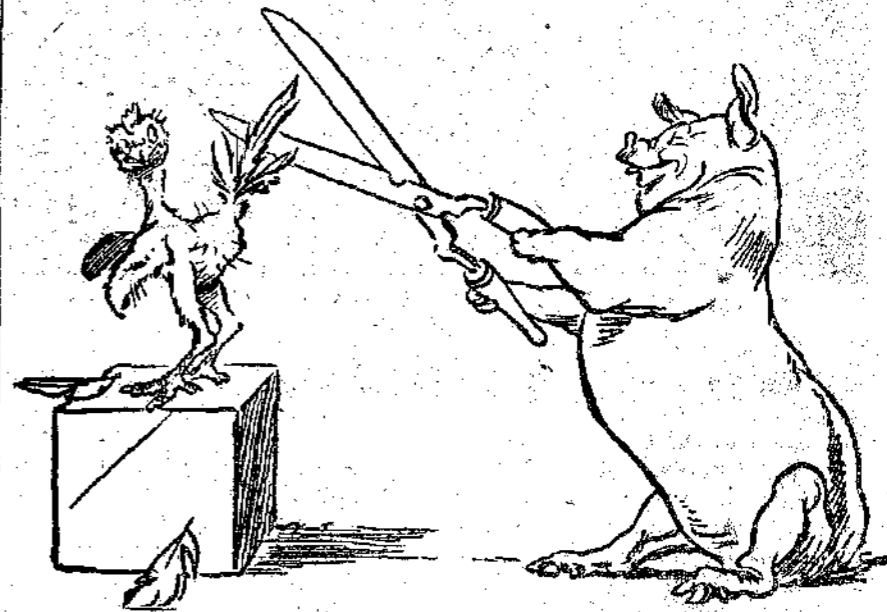
Τὸ παραδέχθηκα. Μέσα στα τόσα

ΤΑ ΠΟΥΛΙΑ ΤΗΣ ΑΥΛΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

ΚΔ.

Κι' όχι μόνο να κόβουν τὰ φτερά τους άρχισαν τὰ πουλιά, παρά και να τὰ καταρώνουν, να τὰ γυαλίζουν, να τὰ βάφουν, ακόμα και τὰ νύχια τους, και τις μύτες τους. Τί μανία με τὴ μόδα! Σε μιά δεξίωση που έκαμε η Χίνα, όλοι παρουσιάσθηκαν μεταμορφωμένοι, άγνωριστα σχεδόν σαν τὸν Άσπρομάλλη. Κι' αὐτὸς ακόμα ο Πασάς είχε πρσαινίσει δύο φτερά τῆς ούρας του, με μιογιά που τὴ βοήκε κατά τὴν αὐτοθήκη —περίσσευμα από τὴ μιογιά που είχαν βάψει τὴν καγγελοπούρα!

Κι' ό πατέρας του θυμωσε πολύ και τὸν έσπασε στο ξύλο. Άλλά τὸ καιρὸ αυτὸ είχε και τὸ καλό του, και σπουδαίο μάλιστα: Ο νοικοκύρης τοῦ σπιτιου, που ήθελε να σφάξη ένα κοτόπουλο κι' είχε ματιώσει τὸν Μυταράκη, άμα τὸν είδε με κομμένα φτερά, τοῦ φάνηκε τόσο αδύνατος, που τὸν άφησε... να παχύνῃ. Κι' έτσι τὸ τρελλὸ κοτόπουλο, για να κάνῃ τὴ μόδα, γλύτωσε τὸ φεθρο.

(*) Ακολουθεί

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΝΤΕΒΩ

— Συνέχεια από το προηγούμενο —
 Ο κύρ Νικόλας τὸ πῆρε, τὸ κοίταξε καλά, τὸ γύρισε ἀπὸ δῶ, τὸ γύρισε ἀπὸ κεῖ τὸ ζύγισε στὴν παλάμη του, τὸ ἀφῆσε νὰ πέσει δυὶ-τρεις φορές πάνω στὸ μάρμαρο, γιὰ νὰκούση τὸν κρότο ποὺ ἔκανε—ταλοσπάντων τὸ ἐξέταζε τόσο πολὺ, ὥστε ὁ Μοντανῆς ἔχασε τὴν ὑπομονή.
 — Τί τὸ κοιτάζεις, τοῦ εἶπε, δὲν ἀρέσει ;
 — Ἐξέρω ἐγὼ ; ἔκαμε ὁ διευθυντής. Μὴν εἶναι κάλπικο ;
 Ο Μοντανῆς ἐθύμωσε :
 — Καὶ γιὰ ποιὸς μᾶς ἐπήρες ; ἐφώνησε. Ὅριστ' ἐκεῖ !
 Ἄκουσαν τὴν ὁμιλία κι' ἔτρεξαν ἀμέσως κι' οἱ ἄλλοι.

νης δμως γιὰ κατεργαρέους παιδιὰ σὰν κι' ἐμᾶς, καὶ γιὰ κάλπικα τὰ χρυσὰ μας νομίσματα, θὰ πῆ πὺς εἶσαι ἕνας κουτεντῆς ποὺ δὲν ξέρει τί τοῦ γίνεται.
 — Ἄ ! τὴν εἶμαι καὶ κουτεντῆς ; φώναξε ὁ κύρ Νικόλας κόκκινος σὰν ἀστακὸς βρασιμένος. Τώρα φωνάζω ἐγὼ τὸν κύρ-νωματάρχη καὶ κάμετε μαζί του καλὰ !
 — Ἄ, μὰ ἔχι ! φώναξαν κι' οἱ τέσσερις. Δὲν θὰ μᾶς κάμης τώρα κι' αὐτὴ τὴν προσβολή.
 — Δὲν εἰμαστε τίποτα παιδιὰ τοῦ δρόμου' εἴμαστε ἀπὸ σίτια, εἶπε κάπως συμβιβαστικὰ ὁ Δουμποδάνας.
 Ο κύρ-Νικόλας τοὺς κοίταξε τότε καλῶς φάνηκε πὺς σὰ νὰ εἶχαν δι-

«Ὁ ἐργάτης πῆρε μιὰ φτυαριά χαλκία καὶ τὰ πέταξε μπροστὰ σὰ πόδια τοῦ Σαιζάνη (Σελ. 210, στ. α')»

— Καὶ γιὰ ποιὸς μᾶς ἐπήρες ; φώναξαν κι' αὐτοὶ μὲ θυμὸ. Τί θάρρεις πὺς εἴμαστε μεῖς ;
 — Καὶ ποῦ ξέρω ἐγὼ τί εἴσατε ; ἀποκρίθηκε ὁ κύρ Νικόλας : Μὴ σὰς εἶδα κι' ἄλλη φορὰ ; Σήμερα μόνο σὰς βλέπω. Κι' ὁ κόσμος ἔχει γεμίσει ἀπὸ κατεργαρέους.
 — Μωρέ, αὐθάρδεια ! φώναξε ὁ Μοντανῆς.
 — Νὰ μετράς τὰ λόγια σου ! φώναξε ὁ Μάριος.
 — Βοῦ, φαίνεται, θὰ εἶσαι κατεργαρῆς καὶ νομίζεις τοὺς ἄλλους ! φώναξε κι' ὁ Σαιζάνης.
 — Ἄ, ἔτσι ; ἔκαμε θυμωμένος κι' ὁ κύρ-Νικόλας. Ἐγὼ εἶμαι κατεργαρῆς, ἔ ; ... Ὅριστ' ἐκεῖ ποὺ θὰ μὲ βρῖσατε μέσα στὸ κατάστημά μου. Τώρα θὰ σὰς δείξω ἐγὼ !
 — Κατεργαρῆς μπορεῖ νὰ μὴν εἶσαι, εἶπε ὁ Μοντανῆς γιὰ νὰ παίρ-

κιο. Βιάστηκε πολὺ νὰ τοὺς πάρῃ γιὰ κατεργαρέους καὶ κάλπηδες. Κι' ἐτοιμαζόταν νὰ τοὺς δώσῃ τὰ ρέστα τους καὶ νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ φύγουν ἀνενόχλητοι.
 Ἄλλὰ τὴ στιγμή ἐκείνη, εἰσέβησαν στὸ κατάστημα δυὸ ἀνθρωποὶ, δείχνοντας τὰ παιδιὰ καὶ φωνάζοντας :
 — Νὰ τους ! τοὺς βρήκαμε ἐπιτέλους τοὺς μουστερηδες !
 — Ποιοὺς ; ἔκαμε ὁ κύρ-Νικόλας μὲ ἀπορία.
 — Νὰ, τάρχοντόπουλα ἀπὸ δῶ ! ἀποκρίθηκαν οἱ δυὸ ἐκεῖνοι, ποὺ δὲν ἦταν ἄλλοι παρὰ οἱ ἐργάτες τοῦ προηγούμενου ἐπεισοδίου.
 — Μπᾶ, μπᾶ ; τὰ γνωρίζετε λοιπὸν ἐσεῖς ; εἶπε ὁ κύρ-Νικόλας χώνοντας στὴν τσέπη του τὸ εἰκοσάφραγκο.
 — Ἄκουε ἐκεῖ ποὺ δὲν τὰ γνωρίζουμε ! εἶπε ὁ μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς

ἐργάτες. Μᾶς ἔβρισαν ἐκεῖ ποὺ κάναμε τὴ δουλειά μας, μᾶς πρόσβαλαν, κι' ἐπειτα τῆραλαν στὰ πόδια !
 — Δὲς φέμματα ! φώναξε ὁ Σαιζάνης. Βοῦ ἀρχισε πρώτος' ἐστὶ ἐριβες μπροστὰ μου μιὰ φτυαριά χαλκία μέσα στὸ λάκκο μὲ τὰ βρωμιόνερα καὶ μούδιανες τὰ ρουχὰ μου σὲ τέτοιο χάλι, ποὺ μὲ τὸ δίκιο ὁ κύρ-Νικόλας μᾶς πῆρε δλους γιὰ μάγκες τοῦ δρόμου !
 — Πᾶψε, ψεύτη ! φώναξε κατακόκκινος ἀπ' τὸ θυμὸ του κι' ὁ Δουμποδάνας, βάζοντας τὸ γρόθο του κοντὰ στὴ μύτη τοῦ ἐργάτη, ποὺ εἶχε δοκιμάσει πρωτότερα τὴ γλύκα τῆς γροθιάς του.
 Ἄλλὰ οἱ ἄλλοι μπῆκαν εὐθὺς στὴ μέση καὶ τὸν ἀπομάκρυναν. Γιατὶ ἔκριναν φρόνιμο πὺς δὲν ἦταν σωστὸ νὰ τὸν ἀφήσουν νὰ χτυπήσῃ πάλι τὸν ἐργάτη—πρωτότερα τὸ ἔκαμε γιὰ νὰ υπερασπισθῇ τὸν Σαιζάνη—καὶ νὰ νομίσῃ ὁ κόσμος πὺς εἶχαν ἄδικο.
 — Καὶ τώρα τί θέλετε ἀπὸ μᾶς ; ρώτησε τοὺς ἐργάτες ὁ Μοντανῆς ἀτάραχος.
 Ἡ ἀταραξία τοῦ Μοντανῆ τοὺς ἔκαμε, φαίνεται, περισσότερὴ ἐντύπωση ἀπὸ τὸ θυμὸ τοῦ Δουμποδάνου. Μαζεύθηκαν κι' ἀποκρίθηκαν ἡσυχᾶ :
 — Τί νὰ θέλουμε ; Νὰ σὰς πᾶμε στὴ Χωροφυλακή, νὰ ἰδοῦμε τί λογῆς παιδιὰ εἴσατε.
 — Αὐτὸ εἶπα κι' ἐγὼ ! φώναξε ὁ κύρ Νικόλας. Εἶδες ἐκεῖ ; τὴν ἴδια γνώμη εἴχαμε ἄλλοι. Χά, χά, χά !
 Κι' ἐτελείωσε μὲ ἡχηρὰ γέλια.
 — Πολὺ καλὰ, εἶπε ὁ Μοντανῆς. Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ μᾶς πᾶτε σεις. Πᾶμε μόνοι μας.
 — Ναί, μὰ θάρθουμε πίσω σας καὶ μεῖς νὰ ἰδοῦμε.
 — Καὶ δὲν ἐρχόσατε ; Ὁ δρόμος εἶν' ἐλεύθερος.
 Ἐκίνησαν, μπροστὰ τὰ παιδιὰ, πίσω τους ὁ κύρ-Νικόλας μὲ τοὺς δυὸ ἐργάτες, καὶ πῆγαν στὸ Σταθμὸ τῆς Χωροφυλακῆς.
 Ὁ Μοντανῆς ἐνόμιζε πὺς ἅμα ἔλεγε δυὸ λόγια στὸν ἐνωματάρχη, αὐτὸς θὰ τοὺς ἀφήνε νὰ ἐξακαλουθίσουν τὸ ταξίδι τους. Ἄλλὰ, καθὼς θὰ ἰδοῦμε, ἐλογάριαζε χωρὶς... τὸν ξενοδόχο.
 Εἶπε λοιπὸν στὸν ἐνωματάρχη τὸ νομὰ του καὶ τὰ ὄνοματα τῶν φίλων του, καθὼς κι' ἀπὸ ποῦ ἦταν, ἀπὸ ποῦ ἔρχονταν καὶ ποῦ πῆγαναι.
 — Μὰ ποῦ εἶναι τὸ χρυσὸ εἰκοσάφραγκο ποὺ ὁ ξενοδόχος ἀπὸ δῶ

λέει πὺς εἶναι κάλπικα ; ρώτησε ὁ ἐνωματάρχης ἀφοῦ ἄκουσε καὶ τὸν κύρ-Νικόλα.
 — Αὐτὸς τὸ ἔχει, ἀποκρίθηκε ὁ Μοντανῆς. Τὸ ἔβαλε στὴν τσέπη του χωρὶς νὰ μᾶς δώσῃ τὰ ρέστα.
 — Δὲς μου τὸ γρήγορα ! εἶπε ὁ ἐνωματάρχης στὸν κύρ-Νικόλα.
 Ὁ ξενοδόχος—τί νὰ κάμῃ ;—ἔβγαλε τὸ νόμισμα καὶ τὸ ἔδωσε στὸν ἐνωματάρχη.
 — Αὐτὸ κάλπικο ; κάθε ἄλλο ! φώναξε ὁ ἐνωματάρχης μόλις τὸ εἶπασε καὶ τὸ κοίταξε λίγο. Κράτησε ἕσα σου χρωστοῦν τὰ παιδιὰ καὶ δὲς τους γρήγορα τὰ ρέστα ! Ἐτοὶ κάνεις ἐστὶ τίς δουλειές σου ; Μπράβο σου !
 Ὁ κύρ-Νικόλας κοκκίνησε καὶ μουρμούρισε :
 — Τέσσερα φράγκα καὶ πενήντα...
 — Δὲν εἶναι πολλὰ, κύριε ἐνωματάρχη ; εἶπε ὁ Μοντανῆς.
 — Μὰ τί ἐφάγατε ;
 — Ψωμί, τυρὶ, σταφύλια καὶ... νερό !
 — Μπᾶ, μπᾶ ; Για, νὰ ἰδοῦμε λοιπὸν.
 (Ἀκολουθεῖ) Μετᾶρ. π. 1. α. καὶ γ. 2.

Ο ΚΟΥΦΙΟΚΕΦΑΛΑΚΗΣ

(ΚΩΜΩΔΙΑ ΜΟΝΟΠΡΑΚΤΗ)

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγ. καὶ τέλος—
 Γιάννης. — Φτηνὰ παίρνει. Δέγε. (Στὸ γιατρό, κλείνοντας τοῦ τὸ μάτι). Εἶναι τοῦ ἀξιωματούχου ἡ θειά. Τῆς εἶπα νὰ καθήσῃ, τὴν κατάρφερα. (Σ' ὄλο τὸ διάστημα τὸ παιδί κλαίει, ἢ μητέρα του τὸ καθησυχάζει).
 Γιατρός, στὸ Γιάννη. — Τί λὲς μπρὲ παιδί μου ; (στὴ γυναῖκα). Τί συμβαίνει, κυρά μου ;
 Γιάννης, ἀπὸ πέρα, τοῦ κάνει νόημα, φωνάζοντας τον ψί, ψί, νὰ σωπάσῃ. Ἐπειτα, φωνάζει δυνατὰ). — Ἐξέτασέ το. Εἶναι ἄρρωστο. Εἶναι πολὺ ἄρρωστο. Βρίσκεται σὲ κίνδυνο.
 Χωρὶς, σηκώνεται μονομιᾶς, θυμωμένη.— Μπᾶ ; Κι' ποῖς οἱ εἶπες ποὺς τοῦ παιδί μ' εἶναι ἄρρωστο καὶ ποὺς βρίσκεται σὲ κίνδυνο ; Μπᾶ, τί νὰ τὴν πῶ τὴ γλώσσα σ'... Ποῖς σ' εἶπες τέτοια πράματα ; Ἐ ; Για νὰ μ' πάρει τὰ λιπτά μ' ἔ ; Ἐτοὶ κάνεις σεις ἰδῶ, ἔ ; Μωρέ τρόπους ; Χτύπησά τ' ἄρρωτο, ρώτησα ποὺ κάθιτε ἢ ἀνίψιος μ' ἢ ἀξιωματούχος, μὲ χῶσαν μέσα. (μυμείται τὴ φωνὴ τοῦ Γιάννη) κάθου, κάθου, κυρά μ', τάχα ποὺς εἶμασιν ἄρρωστο. Ντρουπή ! Ντρουπή ! ἴσὶ κύριε ! Κρίμα ποὺ ξέρες κι' γράμματα. Ντρουπή ! (Ἀρπάζει τὸ παιδί

της, ποὺ δὲν ἔχει παῦσοι νὰ κλαίῃ, ἀνοίγει τὴν πόρτα καὶ φεύγει).
 Σκηνὴ ΙΕ
 Γιάννης, στὸν κύριό του, ἐπιτιμητικὰ.— Μπράβο ! Ὁρατὰ τὰ κατάρφερα.
 Γιατρός, στὸ Γιάννη, συγχρότως, θυμωμένος.— Ὁρατὰ τὰ κατάρφερα.
 Γιάννης, ἐπιτιμητικὰ.— Ἐγὼ νὰ σὰς βρῶσκω πελατεῖα καὶ...

Γιατρός, ἀπότομα. — Πᾶψε, παιδίκαδο, ποὺ θὰ μιλήσῃς. Ποῖς σου τὸν ἔμαθε αὐτὸ τὸν τρόπο ;
 Γιάννης, μὲ ἀπορία. — Πάλι δὲν εἴσατε εὐχαριστημένος ;
 Γιατρός, ἀπελπισμένος.— Θεέ μου, θὰ μὲ τρελλάνη...
 Γιάννης, (συγχρότως μὲ ἀπελπισία). — Χριστέ μου, θὰ μὲ τρελλάνη...
 ΑΥΓΛΑΙΑ

ΜΙΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΣΕ ΕΞΗ ΕΙΚΟΝΕΣ ΧΩΡΙΣ ΛΟΓΙΑ

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 5' ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

[Γδε Διάπλασι, φυλλάδιο 11 σελ. 99]

Ήταν πολύ φυσικό όσοι αγαπούν και ακούουν το ραδιόφωνο να αγαπούν και την μουσική, γι' αυτό άλλως τε ή συμμετοχή στον τελευταίο τούτο διαγωνισμό ήταν μεγαλύτερη απ' ό,τι σε κάθε προηγούμενο.

«Αγαπάτε την μουσική; Ήταν η πρώτη ερώτηση. «Και ποιός δεν την αγαπάει!» Απαντούν όλα τα παιδιά σχεδόν μ' ένα στόμα. «Δεν πιστεύω να υπάρχει άνθρωπος στον κόσμο που να μην τον συγκινή η μουσική», γράφει ένας. «Την εποχή που και το φαχό-ροσπο σπύρι προσπαθεί να αποκτήσει το ραδιόφωνό του μου φαίνεται περιεργό αν απαντούσα πώς δεν μ' αρέσει η μουσική», λέει η Έρεϊκη. «Αν αγαπάς την μουσική; μ' την λατρεύω!» γράφουν άλλοι και συνεχίζουν την απάντησή τους, πλέκοντας τον διθύραμβο της μουσικής με έξαρση και με ένθουσιασμό. «Η μουσική είναι η υπέρτατη γλώσσα της ψυχής» απαντά ο Κυριάκος του Σάμπαντος, «δεν ακούω μουσική, η ψυχή μου φεύγει από τα στενά δεσμά που την πιέζουν και πετά σ' άλλους κόσμους», γράφει η Σπασμένη Φερρά. «Βάλοσμο της ψυχής» ονομάζει την μουσική ο Αφάνης Ήρωας, «με την μουσική γινόθω καλύτερα τον ύψηλό προσορισμό του ανθρώπου» λέει μαζί με πολλά άλλα στην ώραία απάντησή του ο Αίώνιος Θρύλος, «η μουσική είναι η φωνή της ψυχής» γράφει η Πονεμένη Καρδιά, «με την μουσική ο νους εδρασησταιται, η καρδιά εδρασησταιται, το σώμα ξεκουράζεται, τα πάθη καταπραίνονται, οι σύγνεκοι πόθοι αναπύσσονται» εξηγεί ο Στέφανος της Δόξης, στην ώραία μ' αλληλόθενη απάντησή του. «Τι είναι εκείνο που θα κάνει το άρρωστο παιδάκι να κοιμηθί;» λέει μαζί με πολλά άλλα ώραία η Σωσώ Λοριάνου.

«Αλλά που αρχή και που τέλος; μέσα σε τόσες έκαιουτάδες απαντήσεις διαλέξαμε ελάχιστα από τις πιο χαρακτηριστικές εκφράσεις με τις οποίες τα παιδιά δείχνουν την λατρεία τους για την μουσική, και πάλι μόνο μια άμυθη ιδέα μπορούμε να δώσουμε. Και τώρα ερχόμαστε στη δεύτερη ερώτηση: «Ποιά είδος μουσικής προτιμάτε;»

«Εδώ τα παιδιά είναι λιγώτερο θετικά» πολλά δεν καταλαβαίνουν κιάλας το νόημα και δίνουν απάντηση λανθασμένη» τα περισσότερα απαντούν άοριστα, μ' α και εκείνα που έχουν τί θέλουν διαφωνούν πολύ στις γνώμες τους. Γενικά από πολύ άρεσει η εθνητική μουσική: «Μ' αρέσει η πεσαχή μουσική που με μεταφέρει στη χώρα της χαρής, στη χώρα που ακούγονται μόνο κροστάλλινα γέλια», απαντά η Δισπρόσωπη, άλλοι όμως προτιμούν την μελαγχολική και ρομαντική μουσική, και πολλά, μ' α και πολλά παιδιά, τα ένθουσιώδη στρατιωτικά θούρα και έμβατήρια. «Η στρατιωτική μουσική σου άνογει την καρδιά σου δίνει ένθουσιασμό, και έλπίδα», γράφει ο Δόριφαν, «η στρατιωτική μουσική μου έμπνυχώνει το πατριωτικό αίσθημα!» τονίζει ο Ύποπλοίαρχος Κρίστιαν που μ' α ως όργανο

να άλλως τε, προτιμά ένα από της στρατιωτικής μάντας, τον έλικόνα! Σε πολλά παιδιά άρεσουν τα λαϊκά τραγούδια και η πιο χαρακτηριστική σ' αυτό το είδος είναι η χαριτωμένη απάντηση του Άνθος του Μαΐου. «Άλλοι επίσης προτιμούν την εκκλησιαστική μουσική» «η εκκλησιαστική μουσική είναι το ωραίο στην πιο επιβλητική μορφή του» γράφει η Έβα Βαρβακά. Πιο σωστά απ' όλους όμως, απαντά το Δεβεντόπουλο: «το είδος της μουσικής εξαρτάται από το γούστο του καθενός και από την ψυχική του διάθεση. Σ' ένα γλέντι όλοι προτιμούν την εθνητική μουσική. Ένας δυστυχισμένος όμως θα προτιμήσει ένα κομμάτι που να εκδηλώνει τον πόνο της ψυχής του».

Στην τρίτη ερώτηση: «Ποιά όργανο προτιμάτε;» πρώτο με καταπληκτική πλειοψηφία βγαίνει το βιολί. Τα δύο τρίτα των απαντήσεων ανακηρύσσουν το βιολί «Βασίλεα των οργάνων». Και τί εκείνοι δεν άκουει, και πόσους δίνουν! η άπάντηση του Αργυρίου Στρατίνα είναι από την αρχή ως το τέλος ένας ένθουσιώδης λυρικός ύμνος στο βιολί. «Ανυψώνει το πνεύμα περισσότερο από κάθε άλλο όργανο» γράφει η Παργιλίσινα των Δολλαρίων, ξεχωρίζει από όλα τα όργανα και στην φωνή και στην έκφραση» λέγει ο Άγγελος Βλαχόπουλος, «αγαπώ το βιολί γιατί μ' αυτό τραγουδούν τη δυστυχία τους οι φτωχοί ζητιάνοι» παρατηρεί πολύ πρωτότυπα ο Ιωάννης Τρηγορέας, «είναι το όργανο που με το πάθος, τη φλόγα και τη γλυκύτητα κτυπά, συνεπαίρνει και ανεβάζει την ψυχή μου σε κόσμους αιθέριους» λέει μ' έξαρση ο Ζαχαρίας Βλασός.

Στη δεύτερη σειρά, πολύ παρακάτω από το βιολί, αλλά και —πρώτα παράδοξο— πολύ παραπάνω από τ' άλλα όργανα, ερχεται η φλογέρα «Αγαπώ τη φλογέρα γιατί θυμίζει έξοχη και θυμάρι», γράφει πολύ εκφραστικά η Κάτια, «οι νότες που σκορπάει ο τροπάνης από την φλογέρα του την μαγευμένην δεν είναι γραμμένες σε κανένα κενάγραμμο αλλά στην ψυχή του», γράφει ο Άλκης Νουάρος. Ύστερα από την φλογέρα ερχεται το πιάνο και το άρμόνιο, πολλούς θυμαστές όμως έχει —μόλο που δεν μπορεί να θεωρηθί ως όργανο— το άηδονι! «Ο λάρυγγας του νικιά τα καλύτερα βιολιά» γράφει ο Ταγγύζερ. «Τραγουδεί με τέτοια τέχνη που ποτέ δεν έφθασε ούτε θα φθάσει ο άνθρωπος», λέει η Άννα Λιαντανάκη, που προσθέτει ότι «την ώραίωση μουσική την άκουσε ένα βράδι σ' ένα θέατρο που είχε για σκεπή τον ουρανό, για καθίσματα την πράσινη χλόη και για σκηνή τα πράσινα φυλλάρακια της λεύκας, με μουσικό τ' άηδονι». Ένας και μόνος προτιμά την φυσιοαμόνικα, ο Εδάγγελος Χ. Λεβαδίτης, και πολλοί δεν καθορίζουν προτίμηση ιδιαίτερα για κανένα όργανο. Μιά από τις χαριτωμένες απαντήσεις αυτού του είδους: είναι του Γεωργίου Τισοκλή, από το Ηράκλειο, που όμοιολογεί «οι δεν νοιάζει άκομη την κλασική μουσική μ' όταν μορφοθί καταλληλώς και ώριμάτη η αισθητική του για την άνωτερη μουσική και δεν του λέει μιά ό μπαμπάς του, άκούγοντάς τον να μελετάτη: «Μη δώξης τους ποντιούς», τότε θα μιάς πη με άκριβεια το όργανο που προτιμά».

Θα χρεαζόνταν ώρες πολλές για να αναφέρουμε όλη όλησ—αυτό θα ήταν άδύνατο—μ' α και τις πιο χαρακτηριστικές άκομη από τις άπειρες απαντήσεις που λάβαμε σ' αυτό το διαγωνισμό. Γι' αυτό με λύπη μας αναγκάζομαστε να περιορισθούμε ως εδώ, παραθέτοντας μόνο την άπάντηση που κρίθηκε από την επιτροπή άξια για το πρώτο βραβείο. Είναι η άπάντηση του Τρίστου. Μπορεί να μην έχει την λυρική έξαρση και την ένότητα που παρουσιάζουν άλλες απαντήσεις, αλλά είναι γραμμένη με άφελεια, άπλοτητα, ελιγκρία και αίσθημα, συγχρόνως δέ και με όρθη κρίση και με σταθερή γνώση των όσων θέλει να εκφράσει. Και μιά λεπτομέρεια άκόμη, που σε ελάχιστα απαντήσεις την παρατηρήσαμε: «Ο Τρίστου» μ' ας εξηγεί από τότε και γιατί του άρεσει η μουσική και το περιγράφει τόσο άπλά και τόσο ζωντανά, μ' α και με τέτοια θετικότητα που κάνει έντυκωση. Και αυτό είναι πράγμα άπάντιο στα παιδιά που άφήνουν τη φαντασία τους να τα παρασύρει και στολίζουν την όμορφη και άπλη πραγματικότητα με ψεύτικα και βαρεία φανταστικά στολίσια.

ΑΠΟΝΟΜΗ ΤΩΝ ΒΡΑΒΕΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Τρίστου. ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Άνθος του Μαΐου. ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Σωσώ Λοριάνου.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Αργύριος Π. Στρατίνας, Καμπαλέρο, Στέφανος της Δόξης, Άλκης Νουάρος, Δεβεντόπουλο, Πονεμένη Καρδιά, Αίώνιος Θρύλος, Αφάνης Ήρωας, Κάτια, Κυριάκος του Σάμπαντος, Έρεϊκη, Άννα Λιαντανάκη, Εδάγγελος Χ. Λεβαδίτης, Γεώργιος Κισοκλής.

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Συριάνος, Πόλις των Όνειρων, Ταγγύζερ, Ζαχαρίας Βλαστός, Μάννα Δικροσάπη, Ιωάννης Γρηγορέας, Σπασμένη Φερρά, Αικατερίνη Μαντιλά, Άνδραλούζα, Κλάρα, Λαίδη Γιολιάντα, Έβα Βαρβακά.

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ύποπλοίαρχος Κρίστιαν, Άγιοπάσις, Ξανθή Νεράιδα, Δόνιφραν, Άγνη Καρδιά, Άγγουρολογιάτατος, Π. Γαλανόπουλος, Ντέντεκτιβ Φάντασμα, Βασίλειος Βουλγαροκτόνος, Στέλλα Βιολάντη, Άγγελος Βλαχόπουλος, Παργιλίσινα των Δολλαρίων, Μερσεντές.

Η ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Η ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΗ ΑΠΑΝΤΗΣΗ

«Όταν ήμουνα μικρό παιδάκι, έμενα με τη μητέρα μου σε μιά μικρή επαρχιακή πόλη. Το σπίτι μας ήταν στην έξοχη. Από τα παράθυρα του φαινόταν ο κάμπος, κάτασπρος τον χειμώνα και καταπράσινος το καλοκαίρι. Η μητέρα μου έπαιζε όλόκληρης όδες πιάνο, έπαιζε συνάτες του Μπετόβεν, Νοκωίδες, Μκαλλάντες του Σοπέν, Ραφωίδες του Λιστ και άλλα πολλά. Κ' έγώ καθισμένη κοντά σε τζάκι την άκούουα ήσυχη, γοητευμένη.

Από τότε μου άρεσε η μουσική. Από τότε οι βαριές μεγαλόπρεπες σύμφωνίδες, οι γλυκειές μελωδίες δονούσαν την ψυχή μου. Μ' αρέσει η γερανική μουσική του περασμένου αιώνα. Μ' αρέσουν οι συμφωνικές όρχηστρες και οι μικτές Χορωδίες. Πώς είναι δυνατόν

να άρεση σε κανένα άλλη μουσική όταν μάθη αυτή; «Από όργανο προτιμώ το πιάνο και το βιολί, μ' α πιο πολύ το βιολί. Δεν έχει βέβαια τη μεγαλοπρέπεια του πιάνου, μ' α το πόθος και η φλόγα του καλλιτέχνη έξωτερικεύονται τελειότερα με το δοξάρι.

Γιατί μ' αρέσει η μουσική; Μ' αρέσει για τ' όλη της συγκινήσεως που μ' ας προσφέρει, για την γλυκύτητα μελαγχολία που μ' ας άφνει. Μ' αρέσει γιατί με φέρνει στα μακιά φεαρά της και με φέρνει μακριά, σ' αγαπημένα προσώπα, ή σ' άγνωστους κόσμους, σε φουρτουμισμένες θάλασσες, σε μαγικά παλάτια, σε καταπράσινα όσση που κελαιδοούν άηδόνια.

Μ' αρέσει γιατί μ' αυτήν η ψυχή μπορεί να εκφράσει και τον πιο μεγάλο πόνο της.

Τρίστου (Α' Βραβείο)

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Άθήναι, 42 όδες Εθριπίδου την 18 Μαΐου 1937

«Ο Ραδιοφωνικός Σταθμός του Μπάρει της Ίταλίας, ανεργαζόμενος με τη «Διάπλασι», διοργανώσε διςεβδομαδιαίες είδινές έκπομπές για τ' Ελληνόπουλα, τόσα, του Έσωτερικού όσο και των Ελληνικών παροικιών του Έξωτερικού ως εξής: Κάθε Σάββατο, ώρα (Άθηνών) 9 έως 9, 20 μ. μ. πρόγραμμα για μικρότερα παιδιά. Και κάθε Πέμπτη, την ίδια ώρα (9 έως 9, 20) πρόγραμμα για μεγαλύτερα παιδιά. Γίνονται και παντοίοι παιδινοί Διαγωνισμοί.

ΣΤΟ σημερινό φυλλάδιο τη θέση της «Σελίδος Συνεργασίας» έπιασαν τάποταλέματα του 5' Ραδιοφωνικού Διαγωνισμού. Όσοι τα κομμάτια που έχουν έγκριθεί, θα δημοσιευθούν στο έρχόμενο.

Πληθαίνει να τελειώσει κ' η Β' Τριμηνία, κ' όμως μικροί τριμηνιοι δεν την άναγνώσαν. Τους παρακαλώ να μην άναλλάξουν άκομα. Και γανικά όσους χρωστούν συνδρομή. Γιατί πολύ με δυσκολεύει η καθυστέρηση. Δεν άβηρα την τιμή της συνδρομής, αν και τελευταία αδηύθηκα ή τιμή όλων των πραγμάτων, και προπάντων του χαρτιού. Άλλά τουλάχιστο να μη μού καθυστερούν. Είναι άιακρία, άπου το χαρτί μόνο, φέτος, μού στοιχίζει σχεδόν τ' άπλά απ' ό,τι μού στοιχίζει πέρυσι! Δυστυχώς και το ξεπάθωμα, άριστα ζωνηρό στην αρχή, τώρα έσταματήσε. Έρχοδν οι καλοί μου φίλοι πώς κ' αυτό είναι άπαρητηγο για τ' συντήρηση του περιοδικού και την έκδοση των μηνιαίων δωδεκάμοαίων; Τους το θυμίζω...

Άννα Χαρεωνίδου, πολύ μ' εύχαρίστησε το πρώτο σου γράμμα. Έπλξω να πέρω και ψευδώνυμο και να μού γράφω συχνά. Βέβαια, άπου σε διάλεξε ό πατέρας σου, μέσα στα έξη του παιδία, να τον διαδεχθίς στο διδακκαλικό του επάγγελμα—να γίνης φοιτήτρια της φιλολογίας, κ' έπειτα καθηγήτρια, γυμνασιάρχης, επιθεωρήτρια και, και,—θα είδε πώς έχεις την κλίση και την ικανότητα. Και μη φοβίσαι τις εισαγωγικές εξετάσεις, θα επιτύχης. Καλή ή ιδέα να γράφεις οι ίδιες το έργο που θα παιζεις στή σχολική σας γλώση. Καλή επιτυχία.

Άλεξία, αυτό καθώς θα είδες σου ένεκρίνα. Πολύ σωστή ή σκέψη σου πώς, για ψευδώνυμο σε μιά Διαπλάσοπουλα, ταιριάζει το όνομα μιάς γυναίκας από την ελληνική Ίστορία που να έδρασε πνευματικά ή να έπαλέμησε για τήν πατρίδα και τη θρησκεία. Και δεν είναι λίγες στή Ίστορία μας οι γυναίκες αυτές, από την αρχαιότητα και τους βυζαντινούς χρόνους ως τους νεότερους. Μ' α κ' από τήν Έλληνική Μυθολογία επίσης, κ' από τήν Έλληνική Λογοτεχνία όλων των αίωνων ως σήμερα. Και τ' άχέρια το ίδιο, όχι μόνο τα κορίτσια. Πόσο προτιμήτρω θα ήταν τέτοια ψευδώνυμα, από τα γενικά, και μάλιστα όνόματα άστέρον του Κινηματογράφου, που παίρνουν μερικοί και μερικές... Περιττό ν' ας πώ τώρα πόσο μ' εύχαρίστησε όλο σου το γράμμα: μόνο, επειδή με άπασχόλησε η σκέψη σου για τ' α ψευδώνυμα, δεν μπορώ να απαντήσω και στέλλα που μού γράφεις.

Φαντάζομαι, Άλεξία, τί συγκινητική θα ήταν ή σκηνή του άποχαριστικού και για ός, που άποχαριστόκατε για πάντα τήν παλιά αγαπημένη σας καθηγήτρια, μ' α και για κείνη ίσως περισσότερο. Γιατί σεις θα ξεναθρήτε κ' άλλες ν' αγαπήσετε' εκείνη όμως, που άποχρησε γεραιμένη και κουρασμένη, να ξεκουραθί;... Άλλά τέτοια είναι τα άνθρωπινα. Πολύ ώραίο το Παιδικό Πνεύμα σου. Μ' α γιατί δεν τ' άγραφες σε χωριστό χαρτί παρα μ' α με το γράμμα; Παρ' όλίγο να μην το ίδω και να π' α χαμένο.

Χαίρω πολύ, Κωνσταντίνε ΙΒ' που άποφάσισες να μού γράφης τώρα τακτικά. Έτσι δεν θα ζηλήσης τους άλλους, όταν θα βλέπης να τους άπαντώ στα γράμματά τους. Χαίρω επίσης που σου άρέσουν τόσο τα μεθιστορήματα μ' α και άλλα που δημοσιεύω, και που «ποτέ δεν είδασες θ' αριότερα» Φυλλάδια προηγούμενων έτών άπαρχουν πρής δρ. 2,50 το ένα. Για τόν Όδηγό θα μού στείλεις δρ. 6.

Έβα, Άνδία, τί ώραία που πέρασε το Πάσχα στο σπίτι σου, στή Σχολή Έφέδρων, στή Χωροφυλακή, στο Σύνταγμα και, τήν άλλη μέρα, στο όρατο χωριό. Μ' ένθουσιάζει ή περιγραφή του ψήφιατος του άρνισθ στήν αλή της—άχ, εκείνοι οι μεζέδες, οι πετσούλες, τα γλυκαδάκια—και προπάντων τής «νερομάννας» τού χωριού—άχ, εκείνες οι χαράδες με τα πεσικά, τα σκίνα, τις φτέρες, τα πολυτρίχια, τις δάφνες, και τ' άφωνα νερά, που τρέχουν με όρμη και σχηματίζουν καταρράκτες! Έίχες δικιο που με λήπη μίσησες στο άυτοκίνητο τού γορμισθού. Και τού χρόνου!

Μ' ένθουσιάζει μού γράφεις σήμερα ή Δισπρόσωπη για τ' άπλο στον Ξενόπουλο. Η σύνγνωσσήν, λέει, των παιδιών πρέπει ναίνα μεγάλη πρής των συγγραφέα, που σκράντα σχεδόν χρόνια δεν έπαψε να τους γράφω τις «Άθηναϊκές Έπιστολάς» που, να πλουτίξη το νου τους και να έμπνιξη στήν τρυφερή τους καρδιά τήν άγάπη για τα μεγάλα έθνητικά, Πατριότα. Θρησκεία Κοινωνία. Γι' αυτό είναι βέβαια πώς ό Έρνος θα έπιτύχη κ' η άγάπη θα όδηγήση τον Διαπλάσοκομο όστο το άναμνητικό του όθωρο να είναι αντίθετο τού συγγραφέα.

Μενεξεδένιο Άειλινό, αυτό, καθώς θα είδες, σου ένέκρινε. Έκωμης πολύ καλά που άποφάσισες να ξεναγίνης Διαπλάσοπουλα, άπου κ' η ψυχή σου μένει παιδική—τί ετύχημα για σένα!—μ' α κ' ή ηλικία σου δεν είναι μεγαλότερη από άλλων φίλων που έχω «ν' άνεργεία». Ναί, στή λύση των Γρίφων πρέπει να προστίθεται κ' η άνάλυση—όπως τήν προσθέτω πάντα

κ' έγώ στις λύσεις που δημοσιεύω—για να βλέπω πώς ό λύτης διάβασε πραγματικά όδες τις είνους του Γρίφου και δεν τον έμάντρεψε άλλως από μιά ή δύο μόνο που έτυχε να διαβάση.

Δεν είδασκα άκομα το ποιήμα σου, Τζέλλικο, και δεν έβρω. Βέβαια όμοι που δεν θα σου το άπορρίψω μόνο επειδή είναι λυπητερό. Ίπάρχουν τόσο ώραία λυπητερά ποιήματα! και φυσικά, αν είναι όρατο και το δικό σου, θα έγκριθί. Άλλο ζήτημα αν προτιμώ για παιδία τα φαιρά. Σου έστειλα 7 τετράδια. Δεν πειράζει.

Λαίδη Γιολιάντα, να μού γράφης όσο συχνά θέλεις και μη σε μέλη για τίποτ' άπ' αυτά. Έμ' ετύχησε που με διαδέχεις με τόση λαχόρα, κ' ενθ' όσο σπύρι σου είναι γεμάτο βιβλία και παριαδικά, κανένα δεν προτιμώ από μένα. Χάρηκα και για τίς εξηγήσεις που μού έδωσες. Σου έστειλα 6 τετράδια και περιμένω να μού ξεναγράφης.

Ξανθή Ναυαρχη, Βιολέττα των Άλπειων, Ύανινθης και Κυκλαδία, τί φαίεθρ, τί χαριτωμένο το γράμματίκα που μού κάνατε μαζί κ' οι τέσσαρις, όστωρ' από τα πατίνια που—μ' άρκνεται τούμπες—καίεατε στήν ταράτσα. Όσο για το Σάλλαγό σας, δεν άμφισβέλλω πώς θα ήχ ζωνηρότατη όραση. Περιμένω όμως να κ' ανήν περισσότερα ξεπαθώματα παρα... άποκαλόφεις. Συμφωνείτε;

Σ' άλλους δεν έχω σήμερα τόπο να απαντήσω. Στο έρχόμενο, έλπίζω, να τους ικανοποιήσω όλους.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Κανένα ψευδώνυμο δεν άκρίνεται, ούτε άναγνώσται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 10.—Τα έγκρινόμενα ή άναγνωστέα ίσχυουν ως τήν 30 Νοεμβρίου 1937. Όσα συνοδεύονται από Α. Άνήκουν σε άγορία, και όσα από Κ, σε κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα: Μαύρος Πειρατής, ά. (ΑΡ). Άνθος Αήτης, ά. (ΝΚ). Κατοόσα, κ. (ΚΜ). Ρογούτινα, κ. (βέστε με, Βολιωτάκια). Μενεξεδένιο Δειλινό, κ. (ΕΠ). Αισιόδοξη, κ. (Who ?). Μιάν-Χούρ, ά. (ΓΝ). Εύφη Φίληρα κ. (ΔΣ). Πανελλήνιον Όνειρον, κ. (ΡΤ). Δυστυχισμένη Κάλυμνος, κ. (ΕΠ). Πελοπονησιακή, ά. (ΑΣ.). Μίστρο Χόλμς, ά. (:). Βερώνιος, ά. (ΒΑ).

Η Διάπλασις άσπάζεται τούς φίλους της Τριανταφυλλάκι (βραβείο έστειλα φαντάζομαι τη χαρά σου, άπου ήταν και το πρώτο) καλή άρχή λοιπόν!) Μελαχομένη Διαπλάσοπουλα (θα το διάβασω με τή σειρά του και θα σου πώ πώς πήγαν οι έκδρομές τού Πάσχα; γράψε μου λιγάκι πιο καθαρά μού γράφεις «αρκνεται έκδρομές» και το διαβάξ. «...τριεταίς») Ειρηναϊκόν (έλαβα τις λύσεις; θα σου δημοσιεύθί κ' άλλη Άοκηση, άλλ' άργότερα; έχω, βλέπεις, πολλές Συλλογές, τις παίρνω καθαμά με τή σειρά της, και μόνο από μιά Άοκηση δημοσιεύω κάθε φορά) Βιάσην Άειθαλή (το «Καλιό Βιολί», καθώς θα είδες, δημοσιεύθης) μ' α και στον Σ. Δ. α να θυμάμαι πώς άπήντησα; ό κ. Σ. ο εύχαριστεί πολύ) Παιστακίτιο (ή άδελφή σου μού γράφει πώς είναι άδύνατος από γρίπη; παρακαλώ) Κίτρινη Άράχνη (βρίσκω πολύ δικαιολογημένο τον ένθουσιασμό σου από τή γνωριμία της καλής μας Μεγάλης Ελλάδος; έστειλα για τόν Η.Κ. «τις έπιστολάς στον Άλιο» με αυτόγραφο τού κ. Σ., και για σένα λυσόχαρτο) Ύποπλοίαρχον Κρίστιαν (σ' εύχαριστώ για τίς καλές διαθέσεις; τ' έσοπάθωμα δεν είναι βέβαια και τόσο εύκολο, αλλά, όπως παντού, κ' εδω ό έπιμένων νικιά γέλασα και με τήν πρωταπριλιά τού φί-

λου σου) **Κοράκι** (ναί) **Σανθήν Κάμεν** (έσταιλα 7 φύλλα· ή, πώς θα χαροβί οι συγγενείς σου δια / θά ίδουν τυπωμένο το πρώτο σου εγγράμιο!) **Κατάλοπον 33** (με πολύ ενδιαφέρον διάβασα το γράμμα σου, όπου είδα τί άρκατα γιορτάσατε εκεί τή Μ. Εβδομάδα και τό Πάσχα· αί φωτογραφίες καλές ως θέματα, αλλά, σκοτεινές και κάπως συγκεχυμένες, δέν θα εβγαίναν καλά άν ήθελα να τίς δημοσιεύσω) «**Αρχιτσιγγούνες**» (έξετέλεσα τό γράμμα σας, άν και τόσο δυσανάγνωστα· σάς παρακαλώ, γράφατέ μου στο έξής πιο καθαρά) **Ασημένιον Παιγνικία** (έχει λίγο, όπως λές, αλλά πολύ βλάκα που πρέπει να είναι ό συμπαικτης σ' αυτό τό παιγνίδι, που άκριβώς γι' αυτό δέν έχει κανένα γούστο· αυτό τό παιγνίδιο άξίζει, όταν μπορεί να γλασθηί κι' ό πιο έξυπνος;) **Βασιλισσαν Νεφερετίι** (σού άπάντησα στο προηγούμενο· έλαβα τή έπιταγή κι' έστειλα τήν άπόδειξη) **Κυριέλινάκι** (έσταιλα 4 τετραδία) **Ρογούιναν και Αισιόδοξην** (χαίρω πολύ για τήν άπόφασή σας θά είχατε τίς άγκυρίσεις· να μού γράφατε τώρα, αλλά καθιερώ χωριστά) **Βεγγίλιον** (ό 282ος Διαγωνισμός είναι Αόσων· φέτος δέν προκηρύχθηκε Αόκησων, αλλά καθένας μού στέλνει έλεύθερα όσες Αόκησεις συνθέτει κι' εγώ διαλέγω και δημοσιεύω· έτσι θα διαλέξω και θα δημοσιεύσω μερικές κι' από τήν άρκετά καλή Συλλογή που μού έστειλες) **Σενιτεμέντες** (έλαβα, εδχαριστώ· έσταιλα 2 τετραδία) **Νετέεντιβ - Φάντασμα** (αέ χαρά έλαβα γράμμα σου ύστερ' από τόσον καιρό· περιττό να σου πώ πόσο μ' εδχαριστήσαν αυτά που μού γράφεις· μόνο λίγακι δυσανάγνωστα τά βρήκα· άλλα δέν πειράζει, έσύ έχεις κάποιο λόγο· είσαι άδύνατος άκόμα, δέν εν' έτσι;) **Σανθήν Νεράιδαν** (πολύ εδχαριστως, να έλθης· δέν έλαβα άκόμα τήν άνατίκαση τής αδελφής σου) **Νεόρι Παπασαράτον** (έσταιλα·) **Αστρον τής Αόγής. Τζέρεν** κτλ. κτλ.

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά τήν 15 Μαΐου άπάντησω στο έρχόμενο.

ΠΝΥΜΑΤΙΚΑΙ - ΑΣΚΗΣΒΙΣ

ΕΥΝΕΧΕΙΑ του 282ου Διαγωνισμοδ Αόσων. Δι Αόσεις του φυλλαδιου τούτου δεκται μέχρι τής 22 Ιουλίου.

284. Αεξίγοισος
Μιά πρόθεση διαύλλαβη,
Τό άρθρο τής αή μέση
Στήν άκρη άντωνυμία.

Κι' αυτή ή άθώα σύνδεση
Μπορεί ναποτελέση
Μιά φοβερή ούσια

285. Μεταγραμματισμός-Στοιχειό-γεγος

Κάποια νήσος με τό Χι,
Κάποιος Πάπας με τό Πι,
Κι' άν του κόψης τό κεφάλι,
Θάπομείνη νήσος έλλη.

286. Κυβόλεξον
* * * * = Κάτοικος χώρας τής Ασίας
* * * * = Εδρωπαϊκή Πρωτεύουσα
* * * * = Γυνή τής Π. Διαθήκης
* * * * = Ένδαξος νησίς του Αιγαίου
Και καθένας τό ίδιον.
Λεωκοποργιώτης

287. Μεταγραμματισμός
Γλυκό προσφάτι φτωχικό,
Τό άρχικό του άλλάζουμ,
Τόν τόνο καταβάζουμ,

Και βλέπουμ—τί ξαφνικό!—
Τής Ρώμης αυτοκράτορα,
Νά πούμ, κοσμοκράτορα.

288. Αιτιγμία
Μηράνημα κουνότατο
Τάρσενικό μου.
Ένα νησί γνωστότατο
Τό θηλυκό μου.
Και φροστού άγαπητότατο
Τό σούδετερό μου.
Κ. Θεοδωρίδης

229-293. Μαγικόν Γράμμα
Τή άνταλλαγή ενός γράμματος εις έκάστην των κάτωθι λέξεων δι' ενός άλλου, πάντοτε του αΐτιου, νά σχηματισθούν άνευ αναγραμματισμού άλλαι τόσαι λέξεις:

κλήμα, κήρας, ούλιος, πόσιον, άμιμος.
Βασίλειος Βουλγαροκτόνος
294. Αειλό Κεφάλι
πώς, ήλιος, ως, όμιος, Βόλος, Κύρος.
Είς τας λέξεις αυτάς να προστεθί από έν γράμμα ως κερφή και να σχηματισθούν άλλαι τόσαι λέξεις, των οποίων τάρχικά ναποτελοδν ποιητήν.
Αελάκ

295. Φωνηεντόλιπον
εν - χρ - νβ - γλλ - κ - τ - δ - τ - κρηπ
Κερυδαλός του Ύμητοδ

296. Γεΐφος

	π	π	π	π	π	ου	ου	π	π	π
	π	π	π	π	π	ου	ου	π	π	π
×	π	π	π	π	π	ου	ου	π	π	π
	π	π	π	π	π	ου	ου	π	π	π
	π	π	π	π	π	ου	ου	π	π	π

Δεξομένο Ακρωτήρι

Παρόραμα:—Είς τό ύπ' άριθ. 275 Κάθισμο του προηγ. φυλλαδιου, ή τρίτη κάθιστος (κάτω), άντι τεσσάρων άστερισκων, θέλει μόνον τρεις.

ΛΥΣΕΙΣ

- των **Πνευμ. Αοκήσεων** του φύλλ. 10
- 100. Άνθραξ (έν, Θράξ).—101. Αμαζών-άλατος.—102. Αθήνα-άνθη τα.—103. Ο Ώρος, ή όρα.
- 104. Α Σ Μ Α (ΑΔΑΜ, ΣΑν...)
Σ Ι Ω Ν (έκάνΩ ΊΣως...)
Μ Ω Ρ Α (σΑΡΩΜατα)
Α Ν Α Ξ (ΞΑΝΑγόρις).
- 105. ΠΑΥΣΑΝΙΑΣ (Π-όσος, Α-πορος, Υ-ίος, Σ-ορός, Α-ετός, Ν-ομάς, Ί-σας, Α-τονος, Σιατά).—106. ΟΥΚ ΕΝ ΤΩ ΠΟΛΛΩ ΤΟ ΕΥ (ΟΥρανός, ΚΕρβερος, ΝΤωντέ, ΟΠωπα, ΟΛακός, ΑΩτός, ΤΟλέδον, ΕΥραπίδης).—107. Ξε συγγαίριον έγκαρδίως (αέ ούν χε, οδ, έν καρ-δαι, ως).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ο νέος μικρός σας φίλος θά εδχαριστή ήη πολύ από έια σας τετραδάκι. Δ/οίς: Σταμ. Κόμβον, Ναοχώριον Μερολογίου, διά:
Άνθος Αόγής

Σ (ρλεϋ Τέρμλ, είσαι ή σωσίας τής πραγματικής Σιρλεϋ; Μοιάζετε;

Αρχιτσιγγούνες

Μεγαλώνουμ τόν σύλλογό μας παίρνοντας για μέλη τας Ρογούινα και Αισιόδοξη.

Υπανθυμίζουμ (ΑΖ'—282); Κοράκι= Πετράτος, Παιδί τής Ζούγκλας=Χονδροδήμου. Μπερμκ !!!

Αρχιτσιγγούνες

[ΑΖ'—367]
Φοίβη, συγχαρητήρια για τόν σύλλογο. Ώστε τώρη έγινες και πρόσδρος!! Όσο για τόν σύλλογο κανείς δέν άμφιβάλλει για τήν πρόσδότη του. Αφού μάλιστα έχει τέτοιους ακουδαίους αντιπροσώπου, Προπαντός δέ στην Ζάκυνθο! ;
ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ-ΦΑΝΤΑΣΜΑ

Νινάττα, αλληλογραφούμ; Ένα σου γράμμα θά μές προσενοδσε εδχαρίστησι. Δ/οίς: (ΑΖ'—242) **Σενιτεμέντες**
[ΑΖ'—369]

Θηριοδαμάστρια=Μαρίκα Κουτσούκου. Σού άρεσε; Μάθε λαϊπόν πώς ή συμμάχια μας δέν άποτελείται από όντήρια που μπορείς να τά δαμάσης. Περιμένουμ τό βραβείον εδρευοτεχνίας. Ας μές τρέμει ό Διαπλασόκοσμος άπόδ δέν μπόρσο να μές δαμάση ούτε μη θηριοδαμάστρια.
«**Βολιώτικη Συμμαχία**»
[ΑΖ'—370]

Θλιμμένη Μελωδία, μή με παρακαλείς; Θέλεις χαρακτήρηστικά; Πάρτο: Κάθε άλλο από Θλιμμένη Μελωδία είσαι. Θέλεις άλλο; **Σερπαντίνα**
[ΑΖ'—371]

Αλληλογραφώ με δλους-ες. Στείλατε: Α. Τ. Κ. 42, Κίον, διά: **Σερπαντίνα**
[ΑΖ'—372]

Ανοιξιάντικο Χαμόγελο, χρόνια πολλά. Α'Υδραϊόν Κέμα, Σανθή Υδραϊοπούλα, εδχαριστώ. Υδραϊοπούλο
[ΑΖ'—373]

Μέ καρδιά Λέντος και με άγρίας διαθέσεις εδχωρήσας στον κύκλον σας, χαριετών και αλληλογραφών μ' έλους-ες, δέν θα λυπηθώ κανένα άν τομήση να με δίηγ. Για παραδειγματισμόν άσκαλόδιπτο τόν Μαδρο Καβαλλάρη=Καμπρών=Βάρδας. Δ/οίς: Κύριον Θεοφιλόπουλον, Ρεμουδου 4, Αθήνας. ΛΕΟΝΤΟΚΑΡΔΟΣ
[ΑΖ'—374]

Για τήν γιορτή σου, αγαπητή Τσιγγάνα, σου στέλλω χίλιες καρδιόβγαλτες εδχές.
Σαρπηδών
[ΑΖ'—375]

Νευρόσασσο, χρόνια μύρια κι' εδτυχιωμένα για τή γιορτή σου.
Μπετόβεν
[ΑΖ'—376]

Νευρόσασσο, χίλιες ψυχόβγαλτες εδχόδες για τή γιορτή σου.
Μέροια, Θαλασσόλυκος
[ΑΖ'—377]

Κόμη Όπλιγκανθό, έρχεσαι μέλος; Απάντορα, άγγουόμεν, Κόμη. Δ/οίς: (ΑΖ'—485). Δεχόμθα Μέλη.
«**Ράδιο—Έλλας**»
[ΑΖ'—378]

Ινδιάνα, Πριγκήπισσα Ουγάς, Μπετοούλ, ΙΝαρμίν, Χαδιόρα, Νινάτα, Αετλά. Πότε σκοπεύετε να γραφτήτε στο Sporting Club; ; Make haste!
Μουζέλεν, Κερμιάν
[ΑΖ'—379]

Μουζέλεν, πώς πάν τά μαθήματα του χοροδ, τελειοποιήθηκες στο στέι; Κι' έσαις Κερμιάν και Μπετοούλ, τ' άποφασίσατε έκείνο; ;...
Ινδιάνα
[ΑΖ'—380]

Διαπλασόπουλα, συγχαρήστε με πού λόγη του ταξιδιού μου δέν σάς άπέντησα άμέσως. Αόρατα Βασιλέα, τό γράμμα σου ήλθε άργά—Στείλλα Βιολάντη, κερμιάνο. Αγγουογιωτάδες, γιατί δέν άπαντάς;
ΚΟΜΗΣ ΟΝΑΙΚΑΝΤΩ
[ΑΖ'—381]

Για τά γενέθλιά σου, Θλιμμένη Μελωδία, σου στέλλω δλόθερες εδχόδες.
Σπονγγαξ